
Публикуван на: 14-11-2007

Източник: [Портал Европа](#)

Ще бъде ли показан по българските телевизионни канали филмът на на ББС за дома с деца с недъзи в Могилино?

Наскоро в Центъра за култура и дебат "Червената къща" в София беше прожектиран разтърсващия документален филм "Изоставените деца на България" от журналистката Кейт Блюит от ББС.

След филма към представителите на официалните държавни органи бяха отправени остри критики за нехуманното отношение към малките пациенти на социалните домове. Японска мъдрост гласи, че когато човек се погледне в огледалото, той не само вижда себе си, но и огледалото вижда него. Излъченият по телевизията на ББС документален филм за жалкото съществуване на питомците от дома за деца и младежи с умствено и физическо разстройство в отдалеченото русенско село Могилино се оказа въпросното огледало, в което днешното българско общество и сегашната държава можаха да видят истинското си лице – изпънато от посткомунистическо безразличие, криворазбрана капиталистическа коравосърдечност и тежка бюрократична незаинтересованост към тъжното вегетиране на близо 9000 изоставени от семействата си деца с проблеми. Но огледалото, в конкретния случай авторитетната британска телевизия ББС-4, покърти своята аудитория по света с документа, който показва как в новата европейска България власти и общество практически са обърнали гръб на драмата на тези онеправдани от недъзите си човешки същества, които са обречени да гаснат в институции по-скоро напоящи на концлагер, отколкото на медицинско-социално заведение. Защото да повериш грижите за деца и юноши с особено тежки умствени и физически увреждания не на специализиран медицински персонал и лекари, а на грубите и неуки жители на отдалеченото русенско селце Могилино, е действие, граничещо с престъпление. А цели две години да влачиш закриването на тази срамна за всяка държава, камо ли европейска страна с претенции за цивилизованост, институция само защото местния кмет не бил съгласен за да може съседите му да получават държавни заплати, е доказателство за отсъствие на всякаква политика и контрол върху тази задължителна социална дейност.

Държавните органи и неправителствените организации на противоположни позиции

Дискусията по повод документалния филм съвсем ярко открои поляризираните позиции на

официалните органи и неправителствените и обществени организации. Представителите на държавата по стар бюрократичен навик говориха за липса на средства, за несъвършено законодателство и, разбира се, за предприети спешни мерки, изпълнението на които било вече в ход. Не, обявиха те, домът в Могилино не е представителна картина за въпросните „специализирани заведения“. Той е едно изключение в много загрижената за тези деца и юноши социална държава!

Съвсем друга се оказва картината, нарисувана от неправителствените и обществени организации. Техните представители питаха остро защо едва миналата седмица, след посещението на три министърки в Могилино, е била задействана процедурата по преместването на 65-те онеправдани и измъчени човешки същества в детска и юношеска възраст там в защитени домове или приемни семейства? Знае ли някой какво всъщност се случва в този тип домове, които по официални данни са около 30 в страната? Според наблюдателите те са претъпкани и трудно биха могли да поемат нови питомци, още повече че в тази бройка влизат и заведения, които приемат изоставени бебета с увреждания. Оказа се, че едва след скандала около документалния филм, образователното министерство се е размислило как да „прикачи“ проблемните деца към паралелки в нормалните училища, без да дава ясен отговор дали подобно нещо е възможно. Зададен беше и въпроса защо интереса на български семейства към отглеждането на такива деца клони практически към нула? Нима днешният българин е нетолерантен към своите онеправдани и изоставени създания само защото е беден или има друга причина, която го отличава от отношението към подобни случаи в цивилизования свят? Защо институциите продължават да гледат към тези същества единствено като към биологични единици, а не като на хора, като на деца или юноши? Къде ще отидат и как ще бъдат разпределени предвидените близо 10 милиона евро от ЕС тъкмо за тази категория млади хора?

От официалните власти няма смислени отговори на тези въпроси

И едва ли ще дадат. Тях ги интересуваше не толкова жалкото съществуване на тези социални несретници, колкото защо британската телевизия искада злепостави отново държавата, както направи със скандалния представител на България в МОК миналата година, когато го засне в преговори за рушвет, или постави остро въпроса за толерираната проституция в някои гранични райони на страната? Питаха защо български медии не са заснели този филм, а е било разрешено на чужденци да снимат в Могилино без да се замислят, че днес в Европа няма никакво значение кой ще постави остро нерешени въпроси свързани с човека, а още повече с деца и юноши?

Дали по българска телевизия ще бъде показан филмът на ББС?

Всъщност подобна умствена нагласа могат да имат единствено бюрократи, които са прекалено далеч от европейските и световни хуманитарни традиции, чиновници с капаци, за които „скритото и покрито“ е закодиран от тоталитарното минало начин на мислене и обществено поведение. Единственият въпрос, който в този случай си струва да бъде зададен, е дали българските телевизионни канали са готови да излъчат филма за дома-концлагер за деца с увреждания в Могилино и дали това управление би разрешило гражданите да видят със собствените си очи трагедията в тези институции? Засега отговор на този въпрос няма. А е възможно той

въобще да не бъде публично зададен.

□ □ □ □

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □

□ □ □ □ □ □

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □

□ □ □ □ □

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □

Георги Папакочев - ДВ-кореспондент в София

www.dw-world.de | © Deutsche Welle.

14.11.07

[ОЩЕ ПО ТЕМАТА: **ТУК**.](#)